

Utdrag av statsminister Odvar Nordlis foredrag i Nøtterøy
Arbeiderparti 7. februar 1980.

Målet for Regjeringens økonomiske politikk er fortsatt full sysselsetting. Både i perioden med motkonjunkturpolitikk og under den senere tids stabiliseringspolitikk har vi klart dette.

Bruker vi våre produktive ressurser og våre økonomisk-politiske virkemidler på en fornuftig måte, burde vi i 1980-åra ha mulighetene til fortsatt både å sikre full sysselsetting og få til en mer rettferdig fordeling av godene.

Lett blir det imidlertid ikke. Vi har en åpen økonomi og er derfor vare for det som skjer i internasjonal økonomi.

- 2 -

Det er ingen grunn til å legge skjul på at det er store problemer i den internasjonale økonomi. Innenfor OECD-området regnes det med svak eller ingen vekst i 1980. I enkelte land ventes til og med nedgang. F.eks. venter Storbritannia en nedgang på 2 prosent. Internasjonalt betyr dette økt arbeidsløshet. For oss betyr det at vi må øke våre markedsandeler hvis industriproduksjonen og dermed industrisysselsettingen skal kunne opprettholdes. Dette igjen forutsetter en ytterligere bedring av vår industris konkurransevne.

Skal konkurransevnen bedres må vi ha en lavere kostnadsutvikling enn det våre konkurrenter har.

Regjeringen har i sitt økonomiske opplegg forsøkt seg på en balansegang der en tar sikte på å sikre sysselsettingen uten at vi kommer opp i nye kostnadsproblemer.

Vår mulighet for å lykkes avhenger av at vi får et moderat inntektsoppgjør. Med "moderat" mener jeg her at inntektsutviklingen over året som helhet ikke må bli slik at vi forverrer vår konkurranseevne overfor de landene vi har samhandel med. Tvert imot bør vi, som jeg nevnte, forbedre denne hvis vi i hovedsak skal kunne opprettholde industrisyssetningen. Klarer vi ikke det vil vi vanskelig kunne unngå arbeidsløshet.

Jeg vil presisere dette, fordi vi må ikke lure oss til å tro at full sysselsetting er noe som kommer av seg selv. Skal vi sikre arbeid til alle, må vi alle være villige til å gi slipp på en øking i vår levestandard. Samfunnssolidariteten må være det mest fremtredende trekk i vår økonomiske og sosiale utvikling. Dette er et krav som må stilles til alle: De fagorganiserte, jordbrukerne, fiskerne, næringsdrivende og pensjonistene. Uten en slik samfunnssolidaritet

vil vi ikke kunne sikre fortsatt full sysselsetting.

Men også i andre land har en vekst i priser, lønninger og andre kostnader. Vi har med andre ord mulighet for en viss inntektsøkning også i år uten at dette behøver å skje på bekostning av våre mål for konkurranseevnen. Innenfor denne rammen dette setter er det viktig at store grupper i hovedsak får opprettholde sin levestandard. Særlig er det etter mitt syn viktig at vi nå får til et oppgjør med klar sosial profil. For å få til dette er vi fra myndighetenes side beredt til å være med på ordninger som kan styrke de lavtløntes situasjon. Det må imidlertid være helt klart at for at vår organisasjons- og forhandlingssystem skal fungere må organisasjonene bli enige om ordninger som lar seg praktisere.

Greier vi å finne fram til slike ordninger, og oppnå enighet om disse, og greier vi å holde inntektsoppgjøret

innen en moderat ramme, har vi en stor mulighet til å gå inn i 80-årene med en økonomisk politikk som både sikrer sysselsettingen, opprettholdelsen av levestandarden og en fortsatt utjamning mellom gruppene.